

Så jeg synes, at hr. Aage Frandsen fremstiller det her på en meget, meget forunderlig vis, og det giver mig grund til at tro, at det, hr. Aage Frandsen vil med den her debat, egentlig ikke er at prøve at finde løsninger. Det er bare at melde sig på banen som en, der er træls og sur over alt muligt, der foregår lige nu, fordi man åbenbart ikke lige er støtteparti for en regering.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Nu ved hr. Kristian Thulesen Dahl formentlig lige så godt som jeg, at jeg ikke kunne drømme om at være sur. Det ligger slet ikke til mig. Jeg er alt andet end sur. Men når det drejer sig om, hvad man vælger at prioritere, så kan jeg en gang imellem blive ked af det og synes, at nogle prioriterer forkert. Jeg synes, det er forkert at prioritere et skattestop i forhold til, at der er nogle opgaver, der ikke bliver løst.

Det er ikke noget med, at vi var imod at nedbringe ventelister inden for sygehusvæsenet, men hvis jeg står med en sum penge og skal vælge imellem, at jeg eventuelt skal vente, skal vi sige en måned eller længere med en knæope-ration, i forhold til, at jeg skal se på, at der er børn og unge, der mangler først at få diagnosen stillet og derefter få en behandling, så er jeg ikke i tvivl om, hvad jeg vil vælge, og jeg vil gerne ofre mig for deres behov.

Jeg mener, det er et politisk valg, men der er ikke noget med, at vi er imod, at man nedbringer ventelisterne på sygehusområdet, overhovedet ikke, men vi ville ikke have taget fra ulandspengene. Vi kunne have ladet være med f.eks. at sætte skatten ned, som et skattestop jo er udtryk for.

Så på den måde har hr. Thulesen Dahl også valgt at prioritere, ligesom jeg vælger at prioritere, og der er en tendens til, at jeg vælger nogle ting i forhold til f.eks. de der psykiatriske områder, hvor hr. Thulesen Dahl i højere grad vælger, at det er nogle ældre mennesker, som skal have pengene. Men der siger jeg, at der er ældre mennesker, der sagtens kan klare sig selv. Den dag jeg bliver gammel, kan jeg godt klare mig selv. Jeg er ikke et socialt problem.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Kristian Jensen som ordfører.

Kristian Jensen (V):

Det er efterhånden blevet en tradition, at vi skal have den her forespørgsel. Det er en gentagelse

af en forespørgsel fra sidste år, og desværre er også retorikken fra forespørgernes side en gentagelse af retorikken fra sidste år. Vi ser nu igen, at sparespørgelset bliver trukket frem, spørgelset om, at nu vil en regering lægge op til besparelser i kommuner og amter, for nu skal der skæres ned. Det er et sparespørgelse, der bliver trukket frem mod bedre vidende.

Nu kan vi nemlig gå ind og se, hvad det er, der er realiteten i den tid, hvor regeringen har siddet. Vi kan nemlig gå ind og vurdere på de regnskaber, der er fremlagt for 2002, for det år, hvor venstrefløjen så ganske kraftigt sagde, at nu ville der ske massive nedskæringer.

Det, som den seneste budgetredagørelse fra Finansministeriet viser, er jo, at der er kommet 8.000 flere offentligt ansatte; at væksten har været i amter, at væksten har været i kommuner. Men vi kan også se på et tal fra Danmarks Statistik, at der er færre ansatte i staten. Det er ganske rigtigt, at der er et område, hvor der er færre ansatte, og det er netop, fordi vi har valgt, som hr. Aage Frandsen siger, at prioritere.

Kl. 11.45

Vi har valgt at prioritere, at der er nogle af de midler, der tidligere har været brugt i den statslige sektor, som skal ud til kommunerne, ud til amterne; derude, hvor man udfører servicen for borgerne. Det er der, væksten skal være, og det er der, den har været i det år, vi nu kan få regnskabstallene frem på.

Når vi kigger på 2003, er det præcis det samme spor, der tegner sig. Der er igen et stigende antal af offentligt ansatte, og der er stigende forbrug i den offentlige sektor. Og sporet frem til 2004 er præcis det samme.

Så bliver der talt meget om: Jamen hvad så? Godt nok er der vækst. Det har vi efterhånden fået alle til at erkende. Socialdemokratiet gjorde det for et par uger siden med den socialdemokratiske finansordfører; SF har erkendt det i dag med gruppeformanden, og mere autoritativt får vi næppe fra SF, at der er vækst.

Så er spørgsmålet: Er der vækst nok? Hvis man kigger på den alderssammensætning, befolkningen har, og den alderssammensætning, den vil have næste år og året efter og året efter igen, så er det ganske nemt at kigge og se, hvad udviklingen vil være, når befolkningen blive ældre og antallet af unge stiger og falder i de forskellige aldersklasser. Så er det, man kan sige, at det krav til vækst, der er ud fra demografien, altså skiftene i alderssammensætningen, er en vækst på 0,3 pct.